

ÖSSZHANG

A Rákoscabai Református Egyházközség lapja

Békefi Pál: Kármel hegyén

A Kármel ormán csendes éjszakán
Búslakodik a ma tanítványa.
Szorgos munkával volt keze tele,
Csak eredményben van nagy hiánya.
Míg mindenütt viruló élet pezsdül
Őrálló szíve búsan kesereg.
Odakint derű, kacagás az élet:
Az ő szeméből fájó könny pereg.

Uram! Pünkösdkor zúgó szélnek szárnyán
Égi tűz szállt le az emberekre,
Mely lángra gyújtott sok alvó szívet...
Uram! Ez ünnep ma nem lehetne?
Nem lehetne, hogy szent, apostolok
Tüzes nyelvekkel szólnák az ígét,
És mint Jézusnak bizonyosságai
Új életet vinnének szerteszét?
Nem lehetne, hogy bűnét bevalló
Sokaság gyűlne a kereszt köré?
Isten sátora leszállna dicsőn
A mellettverő bűnösök közé...
Nem lehetne, hogy víz mozdulna meg
Fehérruhások serege fölött,
Timótheusok, Titusok, Pálok
Lennének a megváltottak között?

Uram! Pünkösdkor zúgó szélnek szárnyán
Égi tűz szállt le az emberekre
Mely lángra gyújtott sok alvó szívet...
Uram! Ez ünnep ma is lehetne!
Uram! Ez ünnep ma is lehetne!

Novák László: Isten lelke

Hová Isten Lelke hatolt:
alvó ébred, éled a holt,
eloszlik az éj homálya,
a bűneit tisztán látja.

Ki megdöbben, szíve sajog,
oda megy, hol bűnök, bajok
terhe lehull, semmivé lesz:
az Úr Jézus keresztjéhez.

Hol működik Isten Lelke,
erőt nyer a félénk, gyenge.
a tudatlan bölcsességet,
vigaszt, kit a bánat éget.

Megújul a szív, a lélek,
szeretet, hit, remény éled,
a szó, a tett mind azt mondja:
Ez is Jézus megváltottja!

Isten Lelke oda tér be,
ahol hívják várva, kérve.
Ajándékot oda vihet,
ahol talál nyitott szívet.

Ott nyugszik meg, csak ott marad,
hol meghódol az akarat,
intelmének híven enged. –
Csak oda visz győzedelmet!

Imádság

Mindenható Atyánk!

Áldunk és magasztalunk Téged azért, mert Gondviselő Isten vagy, Aki szeretsz, vezetsz és formálsz minket! Nagy szükségünk van erre, mert nap, mint nap szembesülnünk kell azzal, hogy Nélküled nem tudunk teljességgel élni! A világ bajai, félelmei, kísértései körbevesznek minket, és önmagunkban nem tudunk sem megmaradni, sem haladni azon az úton, amit Te jelöltél ki és készítettél el a mi számunkra! Azon az Úton, amit a Te Fiad, Jézus Krisztusnak köszönhetünk, Aki emberré lett, hogy megváltson bennünket. Azon az Úton, amit ajándékba kaptunk, ami az Örök Életbe vezet. Olyan sokszor nem vesszük azt komolyan, hogy csak Benne lehet életünk, de Benne lehet! Kérünk Téged bocsásd meg a mi tévelygéseinket, engedetlenségünket és hitetlenségünket! Hálát adunk neked, hogy még ezek ellenére sem hagysz minket magunkra, hogy elküldted a Te Szentlelkedet, ami Pártfogónkat!

Különösen hálás most a szívünk Szentlelked eljöveteleért, hiszen Neki köszönhetjük, hogy a Veled való kapcsolatunk élő lehet, hiszen Krisztus áldozata a Szentlélek által lehet a miénk. Őáltala lehet itt Rákoscsabán gyülekezet, ami annyi embernek adott lelki otthont, igazi békeséges és gyógyító közösséget! Így adunk hálát a régi és új szolgálókért, hívő testvérekért! Kérjük, hogy a Lélek által nevelj minket, tisztíts minket, erősítsd a mi hitünket! Adj nekünk alázatot a szolgálatban, a többi ember felé való szeretetünkben és odafigyelésünkben!

Könyörgünk azért is, hogy Szentlelked által legyen gyógyulásuk betegeinknek, legyen vigasztalása gyászolóinknak. Olyan jó, hogy reménységgel fordulhatunk hozzád akkor is amikor azokért könyörgünk, akiknek darabokra hullott az életük emberi kapcsolatok, anyagiak vagy lelki küzdelmek miatt. Tudjuk, hogy Te az élet Ura vagy és Szentlelked által tudsz megoldást nyújtani ott, ahol elfogytak az emberi lehetőségek. Tégy csodát Mennyei Édesatyánk!

Eléd visszük családjainkat is, különösen azokat a szeretteinket, akik még nem azon az úton járnak, ami az életbe visz. Adj megtéréseket, új életeteket! Könyörgünk gyülekezetünkért, annak lelki gyarapodásáért, hitbeli növekedéséért. Légy időseinkkel, megerősítve őket imádságos szolgálatukban. Légy fiataljainkkal, konfirmandusainkkal és az ifjúsági csoportunkkal, hogy újra élő közösség jöjjön létre, akik meg tudják majd szólítani társaikat, Rólad bizonyosságot téve!

Könyörgünk iskolánkért, óvodánkért, az azokban dolgozókért és tanulókért, adj nekik erőt, örömet és lelki frissességet!

Köszönjük, hogy minden kívánságunkat Eléd vihetjük, így könyörgünk a Rákoskerten épülő templomunkért és születendő gyülekezetünkért! Hisszük, hogy a Te akaratod az, hogy ott is néped legyen, akik dicsőítik a Te Szent Nevedet.

Légy szeretett nemzetünkkel, magyarságunkkal, nagyon nagy szüksége van ennek a népnek a Te szeretetedre, útmutatásodra és a Te Szentlelked által elnyerhető új életre!

Hallgasd meg imádságunkat és áldd meg a mi pünkösti ünneplésünket, együttlétünket, alkalmainkat, a Te Fiad nevében kérünk!

Ámen

Balogh Márk Dávid lp.

„...az én Lelkimmel...”

„Ezt az ígét küldi az ÚR Zerubbábelnek: „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkimmel!” – mondja a Seregek ÚRa.” Zak 4,6

Jeruzsálem felé vonuló, hatalmas tömeget látunk: hajtja őket a lelkesedés, a remény, a hazatérés öröme. Egy felfelé ívelő történelem ígérétevel érkeznek haza az egykor elhurcolt zsidók leszármazottai. Az otthoni valóság azonban lehangoló: romok mindenütt, ellenséges idegen népek, gyanakvás fogadja őket. Az újjáépítés lendülete gyorsan lankadni kezd. Bár leteszik az új templom alapkövét, az építkezés lassan halad, akadozik, majd le is áll. Nem a vezetőkkel van a baj: Jósua főpap remek vallási vezető, Zerubbábel pedig ügyes, tapasztalt, agilis politikus. Az ő tehetségük nem elegendő azonban ahhoz, hogy a történelem kimozduljon a holtpontról. A társadalmi közhangulatot is könnyen magunk elé képzelhetjük: a kezdeti lelkesedés megszűnésével egyre hangsúlyosabb a csalódás, a harag, a vád és a bosszúvágy érzése. Mint mindig az ilyen helyzetekben, most is visszhangzik a kérdés: mit tesz Isten? Hol Van Ő? Mi az akarata, a terve? Figyel Ő egyáltalán?

Ekkor szólítja meg a Seregek Ura azt a Zerubbábelt, aki egyre inkább tapasztalja emberi korlátait, aki keresi, de nem találja a megfelelő stratégiát, az eszközöket, a módot, hogy kimozdítsa népe történelmét a holtpontról. Vajon mi a célravezető? Vajon több erőre, hatalomra, erőszakra lenne szükség? Keményebb fellépésre, politikára? Hogyan tovább?

Sajátos módon Isten két NEMmel üzen: NEM erővel és NEM erőszakkal. Nem akkor fogsz sikereket elkérni, ha fogadat összeszorítva, vagdalkozva próbálsz elérni a céljaidat. Az erőfölény, a nyers erőszak fitogtatása, az egymásra taposás ideig-óráig győzelemnek tűnhet, de boldogsághoz, az élet kiteljesedéséhez, igazi békéhez nem vezet. Isten erre nemet mond. De Nála minden NEMet egy HANEM követ. *„Hánem az én lelkimmel”* – mondja itt. Zerubbábelék nem építhetnek templomot Istennek, Isten segítségével nélkül. Isten „beszáll” az építésbe, nem pénzzel, kővel, malterral, hanem valami olyasmivel, ami/aki szintén elengedhetetlen: a Lelkével.

A HANEM a határvonat: eddig terjednek az emberi képességek, lehetőségek, eddig ér az a bizonyos takaró... És ezen túl kezdődik az Isten ereje, cselekvése, dinamizmusa – vagyis közbelép, mellénk lép az Ő Lelke, kitölti ürességünket, kimozdít a holtpontról. Ez a pünkösd csodája: a folyamatosan történő csoda, mely mindig és mindenütt történik, amikor az ember kifárad és megreked, ahol új irányt kell találnia az életnek.

Vannak élethelyzetek, amelyekhez nem elegendő a legrobosztusabb emberi erő sem. De ez nem jelenti azt, hogy itt véget ér minden, be lehet jelenteni a csődöt. Hanem azt jelenti a saját korlátaim felismerése, hogy meg lehet nyílni, be lehet fogadni azt az erőt, amit felülről kapunk. Lehet hívni és kérni: JÖVEL, TEREMTŐ SZENTLÉLEK!

Oláh Mihály – Zilah-ligeti testvérgyülekezet lelkipásztora

AKARAT

avagy Kié a felelősség?

Nagy áldás, közösségi élményt ad, amikor egy-egy Igei beszélgetés során azt élhetjük át, hogy értjük egymást. A válaszból, hozzászólásból érzem, hogy az pontosan arra irányul, amire én is gondoltam. Olyan is előfordul viszont, amikor elbeszélünk egymás mellett, amikor nem érezzük helyénvalónak a másik érvelését, hivatkozásait. Már többször is ezt éltem át, amikor arról volt szó, hogy egy esemény Isten akaratából történt-e valakinek az életében. Tapasztalatom szerint különbözőképpen közelítjük meg, hogy mikor mit tekintünk Isten akaratának.

Ha napirendre kerül az én akaratom és Isten akaratának kérdésköre, talán a legtöbbször idézett - számunkra például szolgáló - Ige Jézus szava mennyei Atyjához: *„Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint Te”* (Mt 26,39)

El kell fojtanom a saját akaratomat, hogy megfeleljek Isten akaratának? Egyáltalán megfogalmazom saját akaratomat, vagy egyetlen dolgom, hogy felismerjem és kövessem az Úr akaratát? Tulajdonképpen mi az, amiben szabadon dönthetek? A döntési helyzetekre és a tényhelyzetekre fókuszálva szeretnék ezzel kapcsolatban néhány gondolatot felvetni.

Döntési helyzetben

A Rómabeli gyülekezetnek ezt írta Pál: *„Ímé te zsidónak neveztetel, ... és ismered az Ő akaratát, és választást tudsz tenni azok között, amik különböznek attól, mivelhogy a törvényből megtanítottattál”* (Róma 2,17-18) Isten akaratát alapvetően a Bibliából ismerjük meg, ha személyes kijelentést kapunk a Szentlélektől, az biztosan összhangban lesz Isten Igéjével. Van olyan vélemény, ami szerint ez az egyetlen kérdés/teszt, amit ellenőriznünk kell döntéseink előtt: Ha a szándékod nem áll ellentétben az Igével, kár amiatt aggódnunk, megfelelsz-e Isten akaratának.

Álláspontom szerint más az, amikor – ezen kereteken belül - útmutatást kérünk. Nagy döntéseinket nem szeretnénk elhibáztatni. Pályaválasztás, munkahelyválasztás vagy -váltás, társkeresés vagy éppen missziói odaszánás esetén szinte ösztönösen kérjük a segítséget: mit tegyek, szeretném, ha áldás kísérné a döntésemet, ezért kérem a Szentlélek vezetését. Mi a jó sorrend? Gondolkozom, mérlegelek, megfontolás után eljutok egy döntésre és megkérdem az Urat, támogatja-e? Vagy fordítva: Próbálok teljesen nyitottan várni, amíg formálódik, mi lenne a helyes lépés, és hiszem, hogy *„Isten az, aki munkálja bennem mind az akarást, mind a cselekvést az Ő tetszésének megfelelően”* (Fil 2,13). Akár így, akár úgy, meggyőződésem, hogy a mi szerető Atyánk egyáltalán nem akar emberi vágyak és akarat nélküli szolgálatait nevelni, hanem önálló döntésre is képes, hitben felnőttkorú, boldog embereket szeretne látni – akik hibáznak ugyan, de képesek tanulni a hibáikból. Nagy mozgásterünk van Isten akaratának keretein belül is!

Amikor valaki imádkozva hozta meg döntését, de később mégis kudarc lett a vége, hol keresse a hibát? Sajnálom azokat, akik ilyenkor a nyakukba kapják, hogy azért történt így, mert nem értették meg Isten akaratát. „Nem vagy a helyeden, Isten máshol akar látni”. Ez a megközelítés azt sugallja, hogy valójában nincs választási lehetőségünk, Isten már előre elhatározott minden lényegeset velünk kapcsolatban. Személy szerint sokkal inkább hajlok arra, hogy aki a Szentlélek vezetését kérve döntött, az nem ment Isten akaratára ellen, a későbbi kudarcok nem arra a döntésre vezethetők vissza. Ezer más oka lehet a sikertelenségnek. Vonjuk le a tanulságokat, lépünk tovább, de maradjunk Őbenne!

Amikor bajban vagyunk

Nehezebb problémának érzem, amikor valamilyen szorult helyzetben tesszük fel a kérdést: Isten akaratából szenvedek (nem tudom milyen célból), vagy a saját ostobaságom következményeit kell elviselnem? Előbbi esetben nincs jobb, mint belenyugodni, elfogadni, utóbbi esetben küzdeni kell a fennálló helyzet ellen. A kérdés akkor élesedik, amikor hiába könyörgünk a probléma megszűnéséért, mert a konkrét bajon kívül akkor már az is elkésérít, vajon miért nem avatkozik közbe Isten. „... *ha kérünk valamit az Ő akaratára szerint, meghallgat minket. És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amiket kértünk ő tőle*”. (1 János 5,14-15) Csodálatos ígéret, csak az a kérdés, hogy amit kérünk az Isten akaratára szerint való-e. Azt meg tudjuk állapítani, hogy a kérésünk általánosságban ellentétes-e a Bibliával, vagy nem. Más kérdés, hogy ami általánosságban az Ő akaratára szerint való, az lehet, hogy rám nézve mégsem igaz? Vegyük példaként a betegség-gyógyulás problémakörét: gyógyulást kérni egészen biztosan nem ellentétes Isten akaratával: olvassuk, hány ember ment Jézushoz, akik mind gyógyulást nyertek. De van újszövetségi kivétel, Pál apostol tövise. Ebből szokás levezetni azt, hogy nem mindenki esetében Isten akaratára a gyógyulás. Úgy tudom, bibliakutatók számára sem egyértelmű, hogy betegségre utal-e a tövise, de ha igen, akkor Pál volt az, aki nem kaphatta meg a gyógyulást, míg sokan mások igen. Az igazság kedvéért rögzítsük azt is, hogy ebben az esetben Pál konkrét választ kapott arra, miért nem kapja meg, amiért könyörgött. A mi dilemmánk általában abból adódik, hogy nem kapunk ilyen konkrét választ, ezért marad a bizonytalanság: az én esetemben Isten akaratára az, hogy szenvedjek?

Nehezíti egymás megértését, hogy tapasztalatom szerint Isten akaratát, mint fogalmat nem egyféleképpen értjük. A betegség példánál maradva: Isten alkotta meg

az emberi szervezetet, tehát az, hogy a szervezetemet ért hatások miatt pl. lázas tüneteket produkálok, az alkotó rendelése (Isten akaratára) szerint történik. De ha a lázas tünetek oka az, hogy nem vettem figyelembe az időjárást, nem aszerint öltöztem, akkor a bajt én hoztam magamra. Isten akaratára volt, hogy megfázzak? Nem. Végül is, Isten akarta, hogy beteg legyek? Szerintem a korrekt válasz az, hogy nem, mert a kiváltó ok nem Isten akaratára, hanem az én butaságom volt. Természetesen nem mindig ilyen egyszerűek az összefüggések – és nem csak betegségekre, hanem életünk egyéb problémáira is gondolhatunk - de meggyőződésem, hogy sok probléma visszavezethető lenne a magunk felelősségére.

Amikor valamit nem értünk, gyakori mentőötlet, hogy Isten akaratának minősítsük a történeteket – ezzel le is zárható a téma. Ha nincs magyarázat; úgy látszik rá nézve ez volt Isten akaratára. Ezzel annak is elejét vesszük, hogy bármilyen tanulságot levonjunk a történetekből, hogy kikutassuk a probléma valódi, mélyebb, nagyon is tőlünk függő okait. Ez utóbbi egy rágódós, tusakodó, rosszabb esetben önmarcangoló folyamat, amit senki nem szeret. Pedig az igazság az, hogy a Biblia, azon belül az Újszövetség is tele van ok-okozati összefüggéseket feltáró igeszakaszokkal például arról, miért hiúsulnak meg az imádságaink, miért maradnak megválaszolatlanul a kéréseink. Nem mindig, sőt talán legtöbbször nem azért, mert az volt Isten eredeti akaratára.

Megspórolhatjuk ezt a tusakodást, önvizsgálatot? Igen. Kérdés, milyen árat fizetünk érte később. És akkor rájövünk-e, hogy éppen ott fizetjük meg az árát a korábban elmulasztott szellemi harcnak.

Végül álljon itt egy Ige, amit ha követünk, gyakorlunk, egész biztosan csak jót teszünk magunknak és a környezetünknek is: „...*foglyul ejtünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak*.” (2 Kor 10,5)

Kovács Zsolt

Tanítványság, mint a keresztyén élet megnyilvánulása

(Az alábbi bizonyoságtétel 2023. március 10-én hangzott el a férfi bibliaórán.)

Kedves Olvasók! Egy alkalommal a férfi bibliaóra előtt arról beszélgettünk, hogy mi az, ami bennünket, férfiakat kéthetente péntek esténként, egy egész heti munka és minden egyéb hétköznapi teherhordozás, időbeli akadály ellenére ide vonz? A válasz – Krisztus és az igéje mellett – az, hogy itt valóban szeretetben épülhetünk egymás hite által.

Ma a tanítványságról szeretnék szólni. Ézsaiás könyvéből az 50, 4-5 verseket, valamint az 54, 13 igét olvasom:

„Az én Uram, az ÚR, megtanított engem, mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az effáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.” És *„Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békeessége.”*

Az alábbi 6 kérdésre keressük együtt a választ:

1. Keresztyén identitás és tanítványság.
2. A tanítványság, mint a Mester és a tanítványai közti kapcsolat.
3. A tanítvány feladata, küldetése.
4. A tanítvány engedelmes, tanítható és képezi magát.
5. A tanítványi élet ára
6. Gyümölcstermő, szolgáló élet.

Kedves Testvérek! Ézsaiás könyvének már a 40. fejezetétől egyre szaporodnak az Úr Szolgájáról szóló kijelentések. A „*vigasztaljátok népemet*” kezdő ige után sorozatosan olvashatjuk a Messiásról szóló próféciákat. Ettől kezdve elének kerülnek az Úr Szolgájára, a Szabadítóra, a Megváltóra, és annak dicsőségére, szenvedésére és győzelmére vonatkozó igék. (42, 43, 49, 50, 52, 53, 54. fejezet) Tudjuk, hogy az Úr Szolgája a Messiásra, Krisztusra mutat és általa pedig ránk is, mai tanítványokra. Ezért az lesz a kérdésünk, hogy mit jelent az Úr Jézus tanítványának, azaz keresztyénnek lenni?

1.) Régóta foglalkoztat keresztyén identitásunk, ezen belül a tanítványság. A kérdés: mitől vagyunk valóban keresztyének? Elegendő-e kimondani, vagy ki se mondani, sőt csupán magunkról azt gondolni, hogy hívők vagyunk? Esetleg, ha megkérdeznék a hitünkről, akkor milyen válaszokat hallunk?

Igen, én keresztyén vagyok, családom révén szinte belenőttem, presbiter volt a nagyapám,

meg vagyok kereszttelve, apácák közt nevelkedtem, konfirmáltam, bérmáltam, én húztam a harangot a falumban, ministráltam, templomba is járok, minden este elmondok egy miatyánkot.

Ugye tudjuk, hogy ez még nem a keresztyénség. Eltelhet egy szolgáló, bibliát olvasó, templomba járó formális „keresztyén” élet úgy, hogy lelkileg még csak a küszöbön vagyunk.

2.) A tanítványság, mint kapcsolat két fél között. Közelebb jutunk a kérdés megválaszolásához, ha úgy határozzuk meg, hogy a keresztyénség Valakinek követése is. Hit és Szentlélek által Krisztushoz kapcsolódunk, az ő életét, igéjét és tanítását követjük és magunkévá tesszük. Pedagógiai kifejezéssel élve, akit követünk, az a tanító, és aki követi őt, az a tanítvány. A keresztyénség ebben az összefüggésben tehát kapcsolat: a bűnös ember követi a megváltó Krisztusát.

Sok tanító-tanítvány kapcsolatról hallottunk, főleg a nagy vallásalapítók között. Gondoljunk csak Buddhára. Vagy ha láttuk a

Gandhi filmet, akkor érzékelhettük, hogy milyen volt ez a kapcsolat. A tanítványok állandóan követték, lesték a mesterük minden mozdulatát és lejegyezték minden szavát. Szép bibliai példa Elizeus próféta – aki Jézus előképe is – és a tanítványai közti bensőséges viszony.

Mindenféle tanítványság és a keresztyén tanítványság között van egy lényegi különbség: Az Úr szolgája, Jézus, - akiről Ézsaiás prófétál - nem emberi bölcsességet közvetít, hanem közvetlenül Istentől tanított. Napról napra kész szívvel, nyitott füllel és békességgel fogadja, amit Ura közöl vele.

Az Úr mitőlünk, Jézus követőitől is ugyanazt kéri, mint amit az Atya elé tár főpapi imádságában: a tanítványoknak ugyanúgy egynek kell lennünk Krisztussal, mint ahogy Ő egy volt az Atyával. Maga Jézus mondta, hogy semmit sem tesz és mond önmagától, hanem csak azt, amit az Atya kijelent neki. Ugyanerre a szoros kapcsolatra és engedelmesre van szükségünk tanítványi mivoltunkban. Az Úr Jézus személye a mi identitásunk meghatározója.

3.) Mi a tanítvány feladata, küldetése?

Ézsaiás az Úr Szolgáját olyan tanítványként nevezi meg, akit az Úr tett azzá. Ezt mondja: *„Az én Uram, az ÚR, megtanított engem, mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak.”* Jézus így is tett! Elkezdte hirdetni a kegyelmet. Olvashatjuk erről a Lukács 4, 16-21 részt. Ez a mi küldetésünk is.

Az Úr Szentlelkével és igéjével minket is megtanít arra, hogyan teljesítsük a missziói parancsokat. A Máté evangélium utolsó igéiben – amit minden kereszteskor felolvas a lelkipásztor – ezt mondja Jézus: *„Tegyetek tanítvánnyá minden népet!”* Ugyanez a Márk 16, 15-ben is kicsit másképp: *„Hirdessétek az evangéliumot minden teremtségek!”* Ézsaiás ugyanezt közvetíti a 4. versben, csak más szavakkal.

A tanítvány másik ismerve tehát, hogy igeközvetítő és engedi, hogy az Úr megtanítsa tanítványként szólni. Ez pedig azt jelenti, hogy a kívülállóknak, keresőknek és a meglankadtaknak bizonyosságot tegyünk. Ez

minden keresztyén küldetése és feladata. Az Úr akkor is megtanít és bátorít, ha nem vagyunk ékesszólók. Ld. Mózes elhívását! (2 Mózes 4, 10-14)

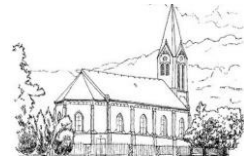
Vajon ma kik az elfáradtak? Testvérek! Minden ember, aki rászorul Isten kegyelmére, szabadítására, lelket tápláló igéjére. A családtagjaink, a barátaink, a munkatársaink, a szomszédjaink és mindenki, akit az Úr elénk hoz. Ők a felebarátaink, és lehet, hogy éppen mi leszünk az ő embereik. Kérdésünk ez legyen minden nap: „Uram, ki lesz, az, akit ma elém hozol?” Roy Krisztina kisregénye, „Az idegen szolgalegény” arról szól, hogy egy keresztyén férfi csak azért utazott el távolra és vállalt hosszú időre munkát egy zsidó gazdánál, hogy őt Jézushoz vezethesse. Nagy bizonyosságtétel ez!

Nem arról van szó, hogy prédikációkat tartunk, sem arról, hogy igék zuhatagjával árásszuk el az embereket. Arról sem, hogy fölényesen hitigazságokkal tegyük őket helyre. Csak az evangéliumról beszéljünk, mert az sürgős, és csak az az örök életbe vágó dolog. Szeressük őket Krisztushoz! Tartsuk szem előtt Pál apostol tanácsát: *„Beszédetek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy mindenkinek helyesen tudjatok felelni.”* (Kolossé 4,6) És imádkozzunk értük velük, ha kéri, vagy nélkülük a saját csendességünkben.

4.) Az Úr tanítványa engedelmes, tanítható és folyamatosan tanul.

A *„Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként.”* (Ézsaiás 50,4b.) Az ige arra ösztönöz, hogy a napot Istennel indítsuk. Hallottam bizonyosságtételt, hogy egy lelkipásztor 50 éven át hajnali 5-kor kelt, hogy az Úrral kezdje imádságban és ige olvasással, értelmezéssel a napot. Ez nagyon szép példa, de nem mindig követhető. Ne vádoljuk magunkat, ha nem tudunk mindig így tenni. Amikor álmosak és igen fáradtak vagyunk, minden percünk ki van számítva, korán kell indulnunk munkába, vagy el kell indítani a gyerekeket az iskolába.

Testvérek! Lehet, reggel csak arra futja az időnk, hogy épp csak megnézzük a napi igét.

Vagy valamelyik áhítatos könyvből vigyünk magunkkal lelki útravalót. De röviden hálát is adhatunk az új napért, és kérhetjük az Úr áldását, jelenlétét, kérhetjük Őt, hogy ne maradjon ki a gondolatainkból, a megnyilvánulásainkból, a szavainkból.

Lehet, hogy csak később, esetleg az est folyamán kerül sor a Biblia olvasására. Nem baj. És még azt is el lehet kérni az Úrtól, hogy jól be tudjuk osztani az estét, ne töltsük hiábavalóságokkal, hogy kipihentebben ébredjünk. Az is bőséges áldás reggel, ha békességben és áldáskívánással köszönhetünk el a családtagjainktól.

Ézsaiás következő megállapítása is fontos számunkra: „Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fülemet. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.” (Ézsaiás 50, 5) Mit üzen ezzel nekünk, mai tanítványainak az Úr? Azt testvérek, hogy legyünk, figyelmesek, engedelmesen hallgassuk az Úr szavát és ne csak hallgassuk, hanem halljuk is meg, nehogy valamiképpen elsodródjunk. (Zsidók 2,1). Vagyis halló fület és nyitott szívet kér tőlünk Isten. Mert a világ zaja, káosza, hamis és önző értékrendje sodor. Ezért jó elkülönítenünk minőségi időt az Úrban való elmélyülésre. „Evezd a mélyre!” – tanácsolja ezzel kapcsolatban Jézus. (Lukács 5,4). Vagyis, ha lehetőségünk van rá, akkor foglalkozunk behatóbban az igével. Ilyen alkalom például ez a férfi bibliakör.

5.) A tanítványi élet ára. Egyszer a volt lelkipásztorom ezt a kérdést tette fel: Könnyű-e keresztyénnek lenni? Frissen megtért anyatejen növekedő, örvendező és buzgó hívőként mérlegelés nélkül azt válaszoltuk többen is, hogy könnyű. Csak később értjük meg, hogy a tanítványságnak ára is lehet: szenvedés, lemondás, hátrátétel, gúnyolódás, de a tanulásra fordított idő is. Igen, ezt az árat mindenkinek meg kell fizetnie. De ne feledjük, hogy a legnagyobb

árat Krisztusnak kellett megfizetnie, amikor a Golgotán vérét ontotta értünk.

6.) Mi minősíti a valódi tanítványságot?

Először az elhívásunk és kiküldésünk iránti engedelmisségünk. Másodszer a gyülekezeti közösséghez való tartozásunk és szolgálatunk, végül gyümölcstermő életünk. Ézsaiás így fogalmazza meg: „Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg”. /Ézsaiás 50, 5./ Vagyis türelmes követés és engedelmisség szükséges. A Zsidók 10, 39 így ír: „De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.”

És mi a jutalma engedelmisségünknek? A szőlőtőről és szőlővesszőről szóló példázatban mondja ki Jézus a tanítványság lényegét és jutalmát, - amit bár hivatalosan nem nevezünk missziói parancsnak – mégis hozzátehetjük a fenti kettőhöz, mert igen erősen kifejezi a gyümölcsöző tanítványi létet és az isteni ígéretet: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevében, megadja nektek.” (János 15, 16)

Testvérek! Befejezésül szeretném elmondani, hogy Jézus elénk adott egy gyümölcsös tálat, amit Pál a Lélek gyümölcsének nevez. (Galata 5, 22-23) Ennek megérlelése és megtermése pedig nem más, mint a Krisztusban szolgáló élet. Hála az Úrnak, a mi gyülekezetünkben sok szolgáló testvér van. Ha ebben az Istennek tetsző, gyümölcsöző életben maradunk, akkor valósul meg a felolvasott ige: „Fiaid mind az ÚR tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége.” (Ézsaiás 54, 13) Ámen!

Terdik Tamás

*Add nekünk is, Istenünk A te áldott Lelkedet,
Szent tűz adja érzenünk Éltető kegyelmedet;
Adj hitet, szeretetet, Lelki boldog életet.*

375. dicséret 7. vers

Isten értünk, Isten bennünk, Isten velünk

„Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek.” Apcsel. 1,8

Sokan csak nagyünnepek alkalmával járnak templomba. A keresztyének között is vannak olyanok, akik karácsonykor eljönnek egy kis melegségért, Szilveszterkor egy kis romantikáért, Nagypénteken áhítatos hangulatért, Húsvétkor egy kis optimizmusért – s ennyi az egész, amit igényelnek és magukkal visznek az istentiszteletek után. Az „ünnepi keresztyének” csak egy kis lángocskáért jönnek, sőt néha talán mindnyájan kiszikkadunk ebben a léleknélküli világban, ami körbevesz bennünket, s mi is „ünnepi keresztyénként” vágyunk valami másra, egy lelki koffeintablettára, vagy egy tisztább, nyugodtabb atmoszférára, a jószágnak, a szeretetnek kicsiny szikrájára. Jövünk hát – s milyen jó, hogy van ilyen lángocska a templomban! De a „templom gazdája” – Jézus – ennél sokkal többet akar adni! Igazi ajándékot: ÖNMAGÁT a Szentlélek által! Éppen ez a pünkösd lényege. Azé az ünnepé, amellyel még a hívők közül is sokan alig tudnak mit kezdeni... (az unitáriusok végképp nem...)

Pünkösd ünnepe a legkevésbé értett egyházi ünnep, talán azért is, mert nem kapcsolódik semmilyen megfogható külsőséghez, mint pl. a karácsonyhoz a fenyőfa, húsvéthoz a tojás vagy a nyúl... Vannak, akik a legjellegtelenebb keresztyén ünnepnek tartják, ám a keresztyénség kezdeti időszakában épp ellenkezőleg: a keresztyén egyház születésnapjaként tartották!

Az ünnep neve a görög pentakoszté (50) szóból származik. Aratási ünnepnek is

nevezték, az árpa aratásának kezdete ekkor volt. Az első sarlóvágás utáni 50. napon kellett megünnepelni hálából, hogy Isten kenyeret adott az embernek, s ezért élő állatáldozat bemutatása történt a jeruzsálemi templomban (bárányt, tulkot, kost vágtak le, vétekáldozat a bűnök miatt pedig a kecskebak volt...) III. Mózes 23,15 A keresztyénség Jézus mennybemenetele után Isten Szentlelkének kitöltését ünnepli ezen a napon.

Az Ószövetség már az első könyvében tudósít arról, hogy Isten Lelke már a világ teremtése előtt munkálkodott – lebegett a mélység felett s mikor a világ megteremtett, Isten a Lelkét lehelte az első emberbe I. Mózes 2,7. Képes beszédként értendő, hiszen Isten nem „lélegzik”; a Szentlélek pedig nem egy „lehelet”... Leírja az Ószövetség, hogy Isten Lelke: teremt, vezet, erőt ad. Átala szólnak a próféták is. Az ószövetség ideje alatt is tehát ott van a világban, de még nem töltetett ki úgy, mint pünkösdkor. A Szentírás mindig az isteni szentháromság egyik személyeként utal a Szentlélekre. Aki nem erőhatás, nem elképzelés, nem vélekedés, hanem ÉLŐ személy. Utoljára jött el, de nem ez a sorrend, rangsor, vagy értékrend. Azt jelentette ki, hogy Isten lezárta az addigiakat és átalakult az egyház rendje. Jézus testi mivoltában csak egy helyen lehetett, de pünkösd óta (= mennybemenetel + 10 nap) a Szentlélek által minden hívőben lakozik, egyszerre egy időben, bárhol, bárkiben. Krisztus keresztye sem lehet áldásos, ha a Szentlélek nem lakozik és működik bennünk!

A Bibliában a Lélek jelképeiként szerepelnek például a következők:

- Szél – láthatatlan, nagy erejű, zúgáshoz hasonló hang hallatszik pünkösdkor (Apcsel 2,2; Ján. 3,8)
- Tűz – Megtisztít, de meg is emészthet (Zsid. 12,29) lángnyelvek formájában érkeznek a tanítványokhoz (Apcsel. 2,3-4)
- Utal a hívők próbatételeire is (I.Pét. 1,7)

- Galamb – szelídet, a mennyeit sugallja, béke, tisztaság jelképe (Mát. 10,16) A Szentlélek galamb képében száll Jézusra, a keresztelesekor (Mát. 3,16)
- Víz – életet szimbolizálja (bővelkedő élet képe a hívőknél) (I. Pét. 3,20-21), de jelenti a régi, hitetlen élet halálba adását is (merítkezés) (Fontos azonban tudnunk, hogy amikor valakit vízzel keresztelek meg, akkor jelképesen Isten megmossa őt, de valósággá mégis csak akkor válik a keresztség, ha az illető befogadja Jézust az életébe és a Szentlélek által új szíve, új élet e lesz...)
- olaj – királyok, próféták felkenetéséhez volt szükséges. Jézus is felkeni (képletesen) a benne hívőket Isten szolgálatára (I.János 2,20-27). Öröm (Zsid.1,9) gyógyulás kiábrázolása (Jakab 5,4) (Kb. 20 jelképe van a Lélek ábrázolásának...)

A Szentlélek „szolgál” is: Dicsőíti Jézust.

Tanít: felismerteti Isten igazságát, tanácsol döntéseinkben meggyőz: bűn, igazság, ítélet tekintetében.

Vezet: magán vagy Isten Szolgáin keresztül hirdet

Bizonyságot ad: Isten bűnbocsánatáról, el nem múló, gondoskodó szeretetről

Közbenjár, pártfogol, imádságainkat formálja: segít, hogy erőtlenségünkben úgy és azt mondjuk el, amit kell (láthatatlan segítő)

Megszentel: vagyis arra indít, hogy Isten előtt kedves életet éljünk (szent = Isten számára elkülönített)

Elpecsétel, betagol, képessé tesz bizonyságtételre, hitvallásra készített. Bátorrá tesz a szenvedésre, de ott áldást is ad.

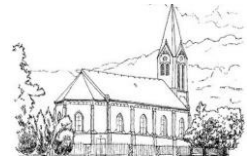
Valahogy úgy működhet ez, ha elképzeljük, mint egy telefon:

ÚR $\leftarrow \rightarrow$ „Készülék a Szentlélek $\leftarrow \rightarrow$ a zsinórvezeték: Biblia, lelkész $\leftarrow \rightarrow$ a szív, mi vagyunk. Jön egy szó, egy Ige – és az a tiéd, neked postázza – a vonal végén ott az ÚR! S *„akinek van füle a hallásra, hallja”!* (A lelkipásztoroktól is sokszor hallhatjuk istentiszteleten a bevezető mondatot, prédikálás előtt: *„Az ige, amit ma Isten Szentlelkének segítségül hívásával hirdetni kívánok...”*) A mi feladatunk: befogadni, kérni, várni, hogy elárasszon, éltesen, újfajta közösséggel ajándékozzon meg.

Sokan azt gondolják, nekik kell megtérniük, meggyőzniük ismerőseiket, rokonaikat, családtagjaikat arról, hogy higgyenek Istenben, de sajnos ezt mi nem tudjuk megtenni, csak Isten Lelke. Akit Ő győz meg, az tud majd valóban hinni Jézusban, és engedelmeskedni Neki. Olyan mély lelki változásokat hoz egy ember életében, mint a teljes megújulás, karakterváltozás, cselekedetbeli változások (pl. a vétkezés már nem menetrendszerű, hanem

„csak” balesetszerű lesz...) tud az illető megbocsátani, nem gyűlölni, elengedni, s nem e világ normái szerint élni. Legjobb példa erre az apostolok teljes megváltozásának csodája – melyről a pünkösd evangélium tudósít. A történetben a „nyelv csoda” csak a kezdete, a nyilvánvalóvá válása egy olyan mélyben lévő gyökeres átalakulásnak, amire az ember önmagától, saját erejéből nem képes. Persze erős akarattal sok minden elérhető (indulatok legyűrése, szenvedélyek elhagyása), de saját természetét (óember) az ember maga nem képes megváltoztatni – újjászülni csak Isten képes, aki teremtett bennünket.

Jól láthatjuk ezt, az impulzív természetű, lelkesedő típusú Péter esetében is, aki többször is tett olyan kijelentést, melynek horderejét nem mérte fel. Bizonygatta Jézusnak ragaszkodását, hűségét majd még aznap este azt állította: sohasem látta ŐT. Később egy rabszolgánynak sem meri bevallani, hogy Hozzá tartozott... A sötét órák elközeledtével bátorsága, harciassága is „inába szállt” (igyekezett eltűnni), Jézus megfeszítésekor sem

volt ott. Amikor Jézus feltámadt – nem hitte el! Jézus mennybemenetelekor: elcsügged... A pünkösd jelenetben azonban az egyszerű halászszerű áttüzesedve, bátran mégis higgadtan szónokol a hatalmas tömeg előtt, noha sejtetheti, hogy ez nem marad majd következmények nélkül! A félénk, kételkedő emberből: elszánt, hitvalló apostol lett. Átélik ezt a tanítványok is, és több ezer ember. Nem a keresztfeszítés, nem a feltámadás ténye változtatta meg ezeket az embereket, hanem a Szentlélek kitöltése! Jézus élete árad, a mennyei áramkör bekapcsol, „villanykörte” kigyúl, világít, szolgál. Így működik ez ma is! Sajnos a legtöbb ember nem is akarja belátni, komolyan venni, hogy Istenhit nélkül a halál állapotában van. Bűn az, ha valaki nem hisz Jézusban és egyben az ítélet is (I.Ján. 5,12!) Isten Lelke vezethet el minket a felismerésre: szükségünk van a megváltásra, bűnbocsánatra, egy új, Isten szerint való életre. Pünkösd nélkül ez a világ lassan egészen Krisztustalanná válik. Az emberek még járnak

a templomokba, nem szakítanak az egyházzal sem, de egyre kisebb mértékben hatja át a társadalmat az a lelki erő, meggyőződés, indulat, az a szellemiség, amelynek megtestesítője és hordozója Jézus Krisztus volt a földön. Kihull életünkben a meggyőződés, hogy a láthatókon túl egy tündöklő örökkévalóság öröme és igazságszolgáltatása vár. Az ember – minden ember – Krisztus számára teremtett, s csak Benne található nyugalom, zavartalan harmóniát önmagával és embertársaival, és elsősorban Teremtőjével!

Isten Szentlelke – most is itt leng körülöttünk, akár a szél, s arra vár, hogy belénk hatolhasson (akár most 2023 pünkösdjén!) Nekünk csak bele kell egyeznünk, el kell fogadnunk, és együtt kell működnünk Istennel, aki arra hív, hogy éljük át Lelkének örömét, a bűnbocsánat utáni békességet, az örökélet felől való bizonyosságot.

Kérjük hát megnyílt szívvel:

„Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj reám...” (RÉ: 463. dicséret) Ámen.

Szilasi Szilvia

Áldás Békesség!

Azt mondta a testvérem Hoffmann Zsuzsi és a férje Attila, amit érzek, azt írjam le. Ők sokat segítettek nekem. Meg próbálom le írni, amit érzek imádságban:

Mennyei Atyám kérlek, segíts, hogy mindennap elviseljem a problémáikat. Te vagy nekem hűséges barátom Mennyei Atyám neked elmondhatom a bánatomat, örömet is és mindent, ami a szívemen van.

Tegnap nem tudtam jól imádkozni, mert meg zavartak. Sajnos csak este tudok imádkozni. Nappal nem tudok, mert kérdezik, hogy miért beszélek magamban. Sok ígét szeretek egy párat leírok Péld 1. Sámuel 16, 7; Zsoltárok 51, 17; Jakab 5, 5-14.

Még azok sem mennek az Atyai Házban, akik egészségesek. Én pedig nyomorodott vagyok és mindig kíváncsnék menni. Különösen is szeretnék menni: 1 az Imakörre. 2 a Csütörtöki Bibliaórára 3. Női Bibliaórára.

László Emese

Pünkösti imádság

Mennyei Atyánk különösen a Te nagy tetteidről emlékezünk meg, és bocsáss meg, hogy nehezen, és keveset törődünk azzal, amit értünk cselekszel. Ezért add meg, hogy megálljunk ezen az ünnepen, és vegyük észre Jelenléted minden jelét a világban, és az életünkben. Áldunk mindazért, amit munkálsz közöttünk és bennünk. Ne engedd, hogy csak akkor ejtsünk szót rólad, amikor pünkösd ünnepe van, és hogy hatalmadat magunkban csak pünkösti királyságként éljük meg! Ajándékozó Urunk kérünk, emlékeztess arra, hogy ígéreteidet mindig megtartod! Arra is, hogy nem hagysz magunkra árván, ahogy félelmekkel teli tanítványaidat sem engedted beleragadni a saját kétségbeesésükbe. Köszönjük, hogy kiáradtál rájuk, lángnyelvekkel fényesítetted és melegítetted sorsukat. Ajándékozz meg azzal, hogy ne csak foltozgatott, sminkelt, hanem egészen újjáteremtett életünk lehessen benned. Add, hogy ne nehezítsük meg bennünk és értünk végzett munkádat, és hogy ne késleltessük áldásaidat. Amen!

Mészáros Kati

1. Szentlélek, öröm Lelke, Te vigaszul jöttél, Hogy a bút úgy üzd szerte, Mint felleget a szél. Megvigasztal szavad, Letörli könnyeinket, Új öröme hív minket, Új reménységet ad.

2. Hős erő tőled árad Megállni győztesen. Ős ellenségünk támad És kísért szüntelen. Védd Krisztus harcosát, És add, hogy bátran küzdve, Rabszolgaságra, bűnre Ne adja meg magát!

3. Az egész kerek földet Te tartod kezekben. Te formálsz át kőszívet, Hogy hússzívvé legyen. Add, hogy a szeretet És béke összekössön, S mind e világon győzzön A gyűlölet felett.

4. Jöjj, tölts be szívet-házat Hit tiszta fényével! Teveled áldás árad, Új élet sarjad fel. Jöjj, áldott Szentlélek! Jöjj, Atya Fiú Lelke, Hogy szüntelenül zengje Erődet új ének!

Paul Gerhardt 1607-1676

Új énekeskönyv 547. dicséret (Dallama: „Várj ember szíve készen”)

1. A menny Urának tisztelet, / Dicsőség, hála zengjen, Mert nagy kegyelme véd, vezet, / Őv ártó vészek ellen! Ő minket irgalmába vett, / Elnémul harc és gyűlölet: Ő ad minékünk békét.

2. Megváltónk, Isten szent Fia, / Úr Jézus, hála néked, Hogy értünk, elveszettekért / Hullattad drága véred. Isten Báránya, hű Urunk, / Fogadd el kérő sóhajunk: Te légy irgalmas hozzánk!

3. Szentlélek, légy Vigasztalónk, / Ha Sátán kísért, támad! Te őrizd, védelmezd, te óvd / A drágán szerzett nyáját! Megváltónk értünk szenvedett, / Legyőzni bajt, ínségeket: Te adj erőt minékünk!

szöveg és dallam: N. Decius, 1522/25 | fordítás: Dóka Z.

Új énekeskönyv 566. dicséret

Kálvini látásmód a diakóniáról

„Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, a görögül beszélő zsidók zúgolódni kezdtek a héberül beszélők ellen, hogy a naponkénti gondoskodásban elhanyagolják a közülük való özvegyasszonyokat. Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. Hanem válasszatok ki magatok közül, testvérek, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába, mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett. Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parmenászt és Nikolaoszt, az antiókhiai prozelitát, az apostolok elé állították őket, és miután imádkoztak, rájuk tették kezüket. Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek.” Apcsel 6,1-7

I. Alapigénkben elsőként az a szembeütő, hogy a diakóniát a szükség hozta létre. Az a szükség, ha tetszik neheztelés, hogy miközben az apostolok hirdették az igét, szervezték a gyülekezetet, voltak olyan özvegyek a közösségben, akik mellőzve érezték magukat a mindennapi szolgálatban, úgy érezték, mintha háttérbe állították volna őket. A görög nyelvű özvegyek lettek elhanyagolva. Hogy ez pontosan mit jelentet azt Lukács nem fejt ki bővebben, de azt megállapíthatjuk, hogy a diakónia, a szeretetszolgálat az özvegyek, betegek, szegények között vagy legalábbis a szegénység kockázatában élők között indult meg.

Jézus eljövetele merőben újat hozott, abból a szempontból, hogy pl. nem a tételes parancsolatok megtartására buzdított, hanem a szeretet megélésére. Az újszövetség a család mellett a testvéri közösség szerepét hangsúlyozza. Jézus a törvényt a szeretet kettős nagy parancsolatában foglalta össze: *„Szeresd az Urat és szeresd felebarátodat.”* János evangéliuma szerint pedig ezt mondta: *„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!”* Krisztus követői között ez az alap: a képmutatás nélküli testvérszeretet megélése. Erről fogja a világ felismerni, hogy Krisztushoz tartozunk, ha egymást szeretjük. A mi szeretetünk forrása Isten maga. Nemcsak a diakóniának, hanem egész hitéletünknek,

szolgálatunknak, gyülekezeti életünknek, s egyéni hitéletünknek is a biblikus, krisztusi szeretet az alapja. Isten szeretete a forrás, melyet három formában élünk meg: Isten iránt, a felebarát iránt és a testvér iránt.

Már az ősgyülekezet is egyfajta védelmet jelentet a tagoknak, kiemelten a betegeknek, szegényeknek, özvegyeknek, árváknak – nem meglepő, hogy ma is ez a klasszikus értelemben vett diakóniai szolgálat. Az ősgyülekezet növekedésével viszont nem volt elégséges csupán a közösségre bízni a rászorulókat, s az apostolok is le voltak terhelve a misszióval. Mikor megjelent az igény az özvegyek egy csoportjában, hogy velük is foglalkozzanak, akkor az apostolok azt mondták, hogy ők egy újabb szolgálatot már nem tudnak bevállalni. Megállapíthatjuk, hogy az apostolok nagyon is realisan kezelték a problémát: 1. Érzékelték a problémát és nevesítették. 2. Belátták és beláttatták, hogy az apostolok plusz terhet már nem tudnak magukra venni. Az özvegyek problémája arra is rávilágított, hogy az apostolok tovább nem terhelhetők, s ezt a gyülekezet is és az apostolok is kimondták és elfogadták. (Vajon, mi el tudánk-e fogadni, ha valamelyik szolgálattelvő ezt ki merné mondani: túl vagyok terhelve és az alapszolgálatom kárára válna, ha még egy plusz terhet magamra vállalnék.) 3. nem bűnbakot kerestek, hogy miért nincs elvégezve a feladat, hanem 4. orvosolták a

szükséghelyzetet, embereket választottak a feladat elvégzésére. Olyan embereket kerestek a szolgálat végzésére, akik a szeretetparancsát töltik be a szolgálattal, s a krisztusi szeretet megélése révén az emberek felismerhették bennük és szolgálattal által Krisztust. Ez minden egyházi szolgálat, tevékenység végső célja, hogy Krisztus legyen életünk középpontjában, illetve az embereket Krisztushoz vezessük. 5. Ezeket a szolgálattelátókat felszentelték az apostolok, imádkozva értük és kezüket fejükre téve megáldották őket. Ezért is hangsúlyozza Kálvin, hogy a diakónusok is egyházi személyek, mint a lelkipásztorok, hiszen nem csupán önkéntes szolgálattal végeznek a saját világi munkájuk mellett, hanem egész életüket erre a szolgálatra teszik fel, ma úgy mondjuk, hogy főállásban végzik a hivatásukat.

Kálvin írásmagyarázatában azt olvashatjuk, hogy Kálvin felteszi a kérdést, hogy ha a diakónia és a diakónusi hivatás „olyan kiváló és szükségszerű” akkor, hogy hogy nem az apostolok találták ki, illetve a Szentlélek hogy hogy nem tanácsolta az apostoloknak, hogy eleve állítsanak fel ilyen hivatást? S Kálvinnak az a válasza rá, hogy egyrészt erre a helyzetre meg kellett érniük a gyülekezet tagjainak. Ugyanis míg nincs szükséghelyzet, addig nem érezzük a szükségnek, a problémának a súlyát, s mindenféle pletykára, áskálódásra adtak volna alkalmat az apostolok, ha úgy választottak volna diakónusokat, hogy közben a gyülekezeti tagok nem érezték volna a szeretetszolgálat hiányának súlyát. Mit mondtak volna? „Ezek az apostolok nem akarnak dolgozni, nincs teherbírásuk.” Sok helyen ma is felteszik a kérdést, hát miért nem elég a lelkipásztor szolgálata? Miért nem elég a presbiteri tiszt? S felteszik a kérdést, minek diakónus is, hát minek az, azért van a lelkész. Majd a lelkész, s az ösgyülekezetben az apostolok majd elvégzik a munkát, a szolgálattal, s mindent is csináljanak, hiszen azért kapják a fizetésüket. De kiderült, hogy az ösgyülekezetben is eljött az a pont, amikor már az apostoloknak nem jutott mindenre idejük s

energiájuk. S a gyülekezet maga is belátta, hogy itt nem lehet a problémát, a szükségét, az igényt szőnyeg alá söpíteni, s belátták, hogy nem nélkülözheti az egyház, a gyülekezet a diakónusok szolgálattal állítását.

Amit még kiemelnék az igéből az az, hogy erre a szolgálatra is olyan szolgálattelátókat választottak, akik bizonyos kritériumoknak megfeleltek. Mik ezek a kritériumok? 1. jó bizonyosságot tesznek róluk a gyülekezethez tartozók, a testvérek. Olyan embereket választottak, akiről jó véleménnyel voltak, akit megbízhatónak tartottak. Megbízhatóan bántak a rájuk bízott anyagi javakkal, hogy azzal segítség a közösség rászoruló tagjait. 2. olyan embereket választottak, akik telve voltak Szentlélekkel. A diakónia, ezért más, mint a szociális munka, vagy a szociális gondozás és ápolás, mert nem csak a testi, fizikai szükségét enyhítik, hanem ugyanúgy lelkigondozást végeztek, mint az apostolok vagy más szolgálattelátók. Isten Szentlelkének vezetésével, és indítására végezték/végzik a szolgálattal. A Szentlélek vezetésére és bölcsességére van szükség az idősek, a gyászolók, a haldoklók, a különböző lelkiproblémákkal küszködők körében. A diakónusok a Gyülekezetben az Isten emberei, Krisztus küldöttei, akik a szolgálattal elsősorban a szegények, betegek, elesettek, idősek, özvegyek körében végzik.

Ez a hét férfi, akit kiválasztottak nemcsak az asztalok körül szolgált, hiszen Istvánról és Fülöpről azt olvassuk, hogy az ígét is hirdették, a misszióban éppúgy benne voltak, mint az apostolok. A diakónia éppúgy misszió is, mint szeretetszolgálat. A diakónia nem fulladhat ki az ügyintézésben, gondozási, ápolási feladatokban, hanem minden helyzetben az Isten embereként áll a rábízottak mellett. Hasonló a szerepköre, mint a pásztornak, de nem vetélytársa, hanem szolgatársa a lelkipásztornak! Munkatársa és testvére a többi szolgálattelátóknak és pásztorra és testvére a rábízottaknak.

A felolvasott alapigének hol volt a helyszíne? A Gyülekezet közösségében. Ezért is

hangsúlyozza Kálvin, hogy a diakónia gyülekezeti ügy és szolgálat. Amint az özvegyek panaszával az ősgyülekezet és az apostolok kezdtek foglalkozni, úgy a diakónia is gyülekezeti ügy, a gyülekezetben előforduló szükségekre, fizikai és lelki szükségletre ad **„Az Isten ígéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben”** – 6,7 a diakónia is igehirdetés, olyan igehirdetés, melyben több szerep jut a cselekedeteknek, a meghallgatásnak, az odafigyelésnek, a törődésnek, de ezek is az ígére mutatnak és abból fakadnak a Szentlélek vezetése nyomán. Ezért hangsúlyozom már többször is, hogy ha én vagy bármely diakónus csak szociális ápolást végezne, hit nélkül, Szentlélek nélkül, ige nélkül, akkor az, nem lenne diakónia, még akkor sem, ha különben a gyülekezeti küldetésben lenne elvégezve a szolgálat vagy szakmailag tökéletesen lenne elvégezve.

Az Isten emberei, akár próféták, püspökök, lelkipásztorok, tanítók, presbiterek, diakónusok ugyanannak a mércének kell megfelelniük, mert mindannyian ugyanabban a szolgálatban vannak, csak legfeljebb más részterületre esik a nagyobb hangsúly a szolgálatukban.

II. gondolatban Kálvin látását, tanítását nézzük meg. Kálvin négy egyházi tisztségről beszélt: pásztori, presbiteri, tanítói és diakónusi. Az Institúcióban ezt tanítja: *„A szegények gondozása a diakónusok feladata volt. A rómaiakhoz írott levélben Pál apostol kétféle diakónust említ, egyikük a szegények ügyeinek a kezelését, másikuk pedig maguknak a szegényeknek az ápolását végezte. A Szentírás különösképpen is azokat nevezi diakónusoknak, akiket az egyház az alamizsna kiosztásával és a szegények gondozásával bízott meg és mintegy a szegények*

kincstárának sáfára lett.” Összefoglalóan a diakónia jelentett: asztalkörüli szolgálatot (élelmezés (élelmiszersegély), gondozási feladat, illetve szeretetvendégség lebonyolítása), az idősek, özvegyek lelkigondozását, a szegények pénzbeli, anyagi és fizikai jellegű támogatását. Az akkori szóhasználatban: „szegények gondozása”, nemcsak a szegényeket jelentette, hanem a betegeket, magányosokat, időseket, sérülteket is.

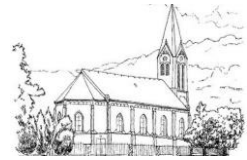
Hosszú évszázadokig biblikus értelemben vett diakóniáról, diakónusi tisztről nem is beszélhetünk, mert csak Kálvin fedezte fel és állította volna vissza eredeti küldetésében a diakóniát, ha Genfben a szegénygondozást nem a városi tanács végezte volna már Kálvin megjelenése előtt is.

Kálvin mint szó volt róla kétféle diakónusról beszél: 1. aki inkább az anyagi természetű, pénzbeli támogatást nyújtja. A számára a gyülekezet elkülönített bizonyos pénzkeretet, melyet önállóan használhatott fel – ezért kellett a kritérium, hogy a diakónus ne legyen pénzsóvár, haszonleső, ne éljen vissza a pénzügyi lehetőségekkel és valóban annak juttassa az adományt, aki rászoruló. 2. A másik fajta diakónus áll a mi gyülekezeti gyakorlatunkhoz is közelebb, hiszen nincs olyan pénzügyi alap, amely alapján a diakónus támogathatná az elesetteket anyagilag. Ezért a közvetlen fizikai és lelki segítség az, amire nagy hangsúlyt fektettünk. Az előbbi diakónus inkább közvetett kapcsolatban van az emberekkel, míg utóbbi közöttük forgolódik. Ezért van az pl., hogy én is a szolgálati időmnek a nagyobb hányadát nem az irodában töltöm, hanem kint a „terepen” az egyháztagjai között. (Egyháztörténeti résszel folytatjuk)

Bába Károly

„Diakóniának nevezük az egyháznak azt az életmegnyilvánulását, melyben az egyház Krisztus megkezdett főpapi munkáját, irgalmas szeretetszolgálatát folytatja tovább, tagjai testi és lelki nyomorának enyhítésére

Joó Sándor

Hirdetések:

Állandó alkalmaink „nyári rendje”

HÉTFŐ: *Énekkar* – nyáron szünetelnek a próbák;
Szeptemberben indul újra, a többi nyáron
nem működő alkalommal együtt

SZERDA: Nagymama-kör **09.00 óra**
Imakör 19.00 óra

CSÜTÖRTÖK: *Kismama-kör -páros hét* 10.00 óra
Júliusban és augusztusban nem lesz
Bibliaóra 18.00 óra
Június 1. a záró alkalom

PÉNTEK: *Férfi kör (páros hét)* 18.00 óra
Június 16. a záró alkalom
Női kör (páratlan hét) 19.00 óra
Június 9. a záró alkalom
Cserkész foglalkozás **18.00 óra**

VASÁRNAP: Istentisztelet **10.00 óra**
Gyermek Istentisztelet **10.00 óra**
Mustármag csoport 10.00 óra

Nyári napközis tábor időpontja: 2023. július 31 – augusztus 04

Érdeklődni a részletekről, illetve jelentkezni (a jelentkezési lap kitöltésével és 5000 forintos előleg befizetésével), személyesen Bába Károlynál lehet (06-30-685-04-91)

2023. június 11-én, délután 15.00 órától „összifi” kerti parti lesz a templomkertben! Az alkalomra szeretettel hívják és várják az ifi korúakat!

Hivatali – bejelentési, egyeztetési idő:

hétfőn és csütörtökön 16.30-17.30 óra között és vasárnap istentisztelet után, illetve előzetes megbeszélés szerint. **(Július és augusztus hónapban csütörtöki napokon nem lesz ügyelet!)**
(Kiemelten: lelkigondozói beszélgetések, esküvők, keresztelesek, látogatások, temetések kapcsán.)

A Gyülekezet elérhetőségei:

cím: 1171 Bp. Rákoscsaba u. 2.
telefon: 257-73-56
email: budapest-rakoscsaba@reformatus.hu
honlap: www.rakoscsabairef.hu
istentiszteletek közvetítése:
www.youtube.com/c/rakoscsabairef

Összhang újságunkat kiadja: Rákoscsabai Református Egyházközség (Budapest 1171. Rákoscsaba utca 2.) Cikkírók: Balogh Márk Dávid; Oláh Mihály; Kovács Zsolt; Terdik Tamás; Szilasi Szilvia; László Emese; Mészáros Kati; László Emese, Bába Károly. Várjuk kedves testvéreink írásait, biztonyságtételeit, melyeket a szerkesztők részére személyesen vagy az alábbi e-mail címre lehet eljuttatni. Ugyanide várjuk visszajelzéseiket is. E-mail: bkarezs75@gmail.com
Újságunk megjelenését a Gazsó Papírbolt támogatja! Ezúton is köszönjük!